



15^{de} zondag door het jaar

In het jodendom waren predikers aangesteld; anderen moesten luisteren. Maar soms kwam het wel voor dat niet-aangestelden predikten. Zo bv. Johannes de Doper, maar in het Oude Testament ook Amos die zich uitgaf voor profeet en te keer ging tegen de armoede en het onrecht in de

joodse gemeenschap van zijn dagen. Markus vertelt dat Jezus zijn leerlingen eropuit stuurt om te prediken, een soort van stage waarin zijn kunnen leren wat zij bij prediking alzo tegen kunnen komen en welke voorzieningen hen bij deze zending dienen. Alles heel menselijk en nabij.

Thema: “Wat neem je mee?”

EERSTE LEZING uit de Profeet Amos (7,12-15)

In die tijd zei Amasja (de priester van Bethel) tot Amos: “Ziener, u moet maken dat u wegkomt! Verdwijnt naar Juda en verdien daar uw brood maar met profeteren! Hier in Betel mag u niet meer profeteren want dit heiligdom is van de koning en dit gebouw van het rijk.” Amos gaf Amasja ten antwoord: “Ik ben geen profeet of lid van een profetengilde, ik ben veehouder en vijgenkweker. Maar de Heer heeft mij achter mijn beesten weggehaald en het is de Heer die mij gezegd heeft: Trek als profeet naar mijn volk Israël.”

TWEDE LEZING uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus (6,7-13)

In die tijd riep Jezus de twaalf bij zich en begon hun twee aan twee uit te zenden. Hij gaf hun macht over de onreine geesten en verbod hun iets anders mee te nemen voor onderweg dan alleen een stok: geen voedsel, geen reiszak, geen kopergeld in hun gordel. “Wel moogt ge sandalen dragen, maar trekt geen dubbele kleding aan.” Hij zei verder: “Als ge ergens een huis binnengaat, blijft daar tot

ge weer afreist. En is er een plaats waar men u niet ontvangt en niet naar u luistert, gaat daar dan weg en schudt het stof van uw voeten als een getuigenis tegen hen.” Zij vertrokken om te prediken dat men zich moest bekeren. Zij dreven veel duivels uit, zalfden veel zieken met olie en genazen hen.

OVERWEGING

Het tv.-programma “Ik vertrek”, dierbare mensen, wordt, nogal 'ns voorzien van optimisme maar ook van waarschuwingen in de sfeer van: “Weet je wel waar je aan begint?” Dat is dikwijls een spontane reactie bij het zien van de bouwval van het nieuwe onderkomen dat de toekomst moet maken van hen die vertrekken. De waarschuwingen zijn bedoeld als advies. Maar het gaat meestal niet over emigratie, want dat is betrekkelijk zeldzaam. Je kunt bij hachelijke plannen immers ook denken, misschien zelfs eerder, aan mensen die plannen hebben voor bv. een lening; of bv. aan het plan iemand te trouwen uit een andere cultuur, met een apart verleden of een hachelijke toekomst vanwege een beroep waarmee je moeilijk je brood kunt verdienen.

Levenservaring voorziet veel. Je stelt zelf het moment vast waarop je een keuze doet; je bent je bewust van je verantwoordelijkheid. Het geldt voor volwassenen die veel levenservaring hebben. Zeker kinderen en op veel terreinen ook jonge mensen moeten nog leren een idealisme of droomwereld te onderscheiden van wat realistisch is, sociaal, maatschappelijk, economisch en tenslotte gewoon menselijk. Sterk wordt dat gevoeld door ouders die het moeilijk hebben als hun kind voor het eerst een ouderlijk advies naast zich neerlegt en zijn eigen wegen gaat, – bv. voor een opleiding kiest, voor de besteding van geld, voor moeilijke vrijetijdsbesteding, voor een bepaald genre vriendschappen, voor samenwonen en zo meer. Dan komt er een moment waarop waarschuwingen verbleken.

Dierbare mensen, ik neem u nu mee naar dat fragment uit het evangelie van Markus, dat u zo juist hoorde, want ook daar horen we waarschuwingen: geen brood meenemen, geen koffertje met je dagelijkse spullen, geen schone kleren, geen geld, ... al die dingen niet meenemen zodra je eraan begint je medemensen iets te vertellen over God, over zijn geheimzinnige Koninkrijk, een Koninkrijk dat je alleen ziet als je erop hoopt. Je kunt dan te horen krijgen: weet je echt waar je aan begint?

Daarom is dat advies heel goed: vooral niets meenemen. Bijvoorbeeld, iemand verzekert zich

tegen brand of inbraak. Je doet dat zelf ook. Maar je bent ongeloofwaardig als je stelt dat het beter is te vertrouwen op God die voor alles zorgt. Of de vrouw die aan haar uiterlijk voorkomen veel tijd en geld besteedt en tegelijk beweert dat het niet van belang is hoe iemand eruit ziet?

Dierbare mensen, daarover gaat het als je iets meeneemt dat je ongeloofwaardig maakt. Niets meenemen dus, want alles wat je hebt, kan zich tegen je keren, – geen dubbele kleding, geen geld, geen voedsel, – dat wil zeggen: niets achter de hand houden, want als je vertelt over God, mag een ander best zien dat je in Hem gelooft als in iemand die voor jou zorgt.

Het geloof, dierbare mensen, komt niet uit een theorieboek, maar uit de praktijk. Ik wil maar zeggen dat bv. moeder Teresa uit Calcutta in haar armoede voor het geloof in God meer betekenis heeft dan de zorg van een bisschop over zijn begroting. Of (– als u wilt in kleiner verband en dicht bij huis –) alle zorg omwille van de organisatie van een lokale kerkgemeenschap in de regio is heel goed, maar vertelt ons niets over het evangelie. Niets, integendeel: de materiële zorg kan zelfs consequenties hebben voor de geloofwaardigheid van de Kerk. We lezen het ook in dat kleine stukje van de profeet Amos, – Amos die groot gedonder kreeg met de hoge ambtenaren van de koning van het Noordrijk, omdat hij hen verweet dat ze teveel rekenden op eigen kracht en handigheid maar intussen wel de zorg van God predikten.

Als we dus praten over het geloof in onze Heer, dan maar liever geen voorzieningen waaruit de ander zou kunnen begrijpen dat je die Heer eigenlijk minder vertrouwt dan wat je zelf organiseert. Dus geen koffers, geen reisverzekering, geen mobieltje, geen alternatieve reisprogramma's.

Maar (zult u zeggen) mag je dan nergens voor zorgen? Natuurlijk mag dat wel, – sterker nog, dat móet zelfs, al was het maar om te voorkomen dat je een ander opzadelt met jouw sores als er iets misloopt. Je regelt dus een en ander. Allemaal prima, als je maar niet denkt, dat het succes van je zorg het koninkrijk van God is, want dan is het je eigen imperium, je eigen rijk. Het is eerlijk te zeggen, dat tegen de achtergrond van het huidige evangelie de officiële Kerk reserves verdient, misschien zelfs je achterdocht. De Kerk zorgt zoals ook ondernemingen dat doen. Bij het financiële gedoe van de Kerk, het drama van het geld krijg je soms de indruk dat je te maken hebt met een beleggingsmaatschappij, zoals het beleid van de Caritasverenigingen op last van het bisdom. Zo is het ook een reden waarom paus Franciscus het Vaticaanse bankwezen ingrijpend verandert. De Kerk en het Koninkrijk van God is geen onderneming.

Het mooiste van het stukje Marcusevangelie is nog wel, dat zelfs het eventuele succes van de Kerk met haar prediking geen norm is. Ik lees daarover: "Is er een plaats waar men niet naar je luistert, ga daar dan weg en schud het stof van je voeten als een getuigenis tegen hen." Vrij vertaald: als iemand niet wil, laat hem dan toch, – God wordt er echt niet anders van. Want het Koninkrijk van God is er voor de mensen, niet andersom en ook niet om Góð te gerieven.

Dierbare mensen, zo mogen we in het leven staan en in het geloof. Dat lijkt heel makkelijk, – geen vuiltje aan de lucht: God wordt er niet anders van en Hij zorgt voor alles. Maar toch is het niet zo simpel, want als een mens teveel rekt op zijn geld en zijn spullen (die reiszak), teveel rekt op wat nooit ontbreekt (je voedsel), dan is het geloof ook geen echte getuigenis. Hoe kan bv. de Kerk soberheid prediken in behoeftige gemeenschappen als zij zelf op satijn zit, net als de man die baadt in weelde en desgevraagd stelt dat het niets te betekenen heeft en geld niet gelukkig maakt.

Dierbare mensen, 't is maar net waarvoor je kiest. Je mag er je leven lang over doen. En soms kom je achter 't een en ander als je al op gevorderde leeftijd bent. Maar het is nooit te laat. Versta het evangelie van vandaag dus niet in termen van gemiste kansen, want dan gaat het eigenlijk alleen maar over je eigen succes, ... en precies dát is niet het Koninkrijk van God. Je boekt pas succes als je door je stijl van leven geloofwaardig bent, individueel, maar ook gezamenlijk als geloofsgemeenschap. Dat is prediking van het Koninkrijk.

Dierbare mensen, ten slotte: we blijven met een vraag: hoe ver ben je op de weg naar God en wat heb je als reisbagage bij je voor het geval dat je denkt dat God uitvalt?

(– Ruimte voor aantekeningen –)



Katholieke geloofsgemeenschap
St. Petrus' banden
Driebergen-Rijsenburg, 15 juli 2018
© Frans E.M. Verhaar pr.